

nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov, na výkon ktorého bol obžalovaný podľa § 39a ods. 2 písm. c/ zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Uvedených trestných činov sa mal obžalovaný dopustiť tak, ako je to uvedené v jednotlivých skutkových vetách rozhodnutia.

Senát Krajského súdu v Bratislave pod vedením predsedníčky JUDr. S. Smolovej na pojednávaniach konaných od septembra 2002 do vynesenia rozsudku v januári 2004 viedol v trestnej veci obžalovaného Andrášika, označenej ako „Miloš Kocúr a spol.“, nové konanie na základe výroku zrušovacieho rozsudku NS ČSFR zo dňa 19.09.1990. Uvedeným rozsudkom Najvyšší súd ČSFR v konaní pod číslom 2Tzf 5/90 rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom ČSFR. Vo výroku rozsudku vyslovil, že predmetným uznesením NS SR a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obžalovaných v ustanovení § 2 ods. 5 a v § 256 Tr. por. a zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1To 17/83, zo dňa 25.04.1983. Súd zároveň zrušil aj odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu, sp.zn. 1T 6/82 a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa.

V odôvodnení rozsudku NS ČSFR 2Tzf 5/90 Najvyšší súd vyslovil zistenia, o ktoré oprel svoje rozhodnutie a formuloval odporúčania, ktoré mali byť v zmysle § 270 ods. 4 Tr. por. smerodajné pre postup Krajského súdu v Bratislave v novom konaní. V uvedenom rozhodnutí NS ČSFR poukázal predovšetkým na dôkazy, ktoré bolo potrebné vykonať a vyhodnotiť, ako aj rozpory vo výpovediach svedkov a obžalovaných, ktoré je potrebné nevyhnutne odstrániť, aby bolo možné skutkový stav pokladať za spoľahlivo zistený a bez dôvodných pochybností, ktoré evokovali priznania obžalovaných nepodložené logickou stavbou vyhládaných dôkazov.

Odhladnuc od prierahov v konaní, ktoré boli objektivizované aj nálezom Ústavného súdu č. II.ÚS 32/03-91, Krajský súd v zložení senátu od r. 2002 vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, pričom postupoval v z časti intenciách odôvodnenia zrušovacieho rozsudku NS ČSFR sp. zn. 2Tzf 5/90 („zrušovací rozsudok“) a súčasne akceptoval ďalšie návrhy strán na vykonanie dôkazov. Napriek tomu, že obžalovaný a obhajoba nemá k procesnému postupu Krajského súdu pri zisťovaní skutkového stavu vážne výhrady, je toho názoru, že súdu sa nepodarilo odstrániť rozpory vytýkané zrušovacím rozsudkom a ani po vykonaní odporúčaných procesných úkonov sa nevyrovnal s dôkaznou situáciou, čo sa prejavilo v nepresvedčivom a jednostrannom hodnotení vykonaných dôkazov.

Obžalovaný bol v súvislosti s prejednávanou trestnou vecou prvýkrát zadržaný v r. 1978 na dva dni. Ako svedok bol vypočutý 15.06.1981, 17.06.1981 bolo proti nemu vznesené obvinenie. Celkovo bol v predmetnej veci vypočutý ako obžalovaný 33 krát, z toho 30 krát v prípravnom konaní, 6 krát bez prítomnosti obhajcu. Obžalovaný vo svojej výpovedi poukazoval aj na fakt, že výsluchy zachytené v protokoloch nezaznamenávajú zďaleka všetky „výsluchy“, ku ktorým došlo počas neformálnych „návštev“ orgánov činných v trestnom konaní v čase jeho pobytu vo vyšetrovacej väzbe. Podľa obžalovaného, obsah jeho výpovedí v prípravnom konaní bol formovaný na základe predkladaných tvrdení, simulovaných okolností a „vyjasňovaní rozporov“ orgánmi činnými v trestnom konaní, v rámci ktorých bol konfrontovaný s časťami svedeckých výpovedí a výpovedí spoluobžalovaných, ktoré mali preukazovať jeho účasť na spáchanom skutku. Rozhodujúcu úlohu pred tým, ako prvýkrát zmenil svoju výpoveď vo svoj neprospech (27.08.1981) a doznal svoju účasť na skutku, zohrali vyhrážky (obžalovaný vo výpovediach na hlavnom pojednávaní uviedol najmä